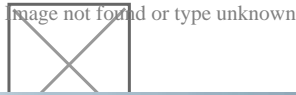

Τεστ σε παιδιά προβλέπει ποια θα επιβαρύνουν την κοινωνία όταν μεγαλώσουν

/ [Επιστήμες, Τέχνες & Πολιτισμός](#)

Ένα

τεστ σε παιδιά ηλικίας τριών ετών μπορεί να προβλέψει ποια από αυτά, όταν μεγαλώσουν, θα έχουν περισσότερα χρόνια προβλήματα συμπεριφοράς και υγείας, και έτσι θα αποτελέσουν το μεγαλύτερο οικονομικό -και όχι μόνο- βάρος για την κοινωνία, όπως υποστηρίζει μια νέα επιστημονική έρευνα.

Οι ερευνητές από τις ΗΠΑ, τη Βρετανία και τη Νέα Ζηλανδία, με επικεφαλής την καθηγήτρια Τέρι Μόφιτ του Πανεπιστημίου Ντιουκ της Β.Καρολίνα και τον Αβσαλόμ Κάσπι του King's College του Λονδίνου, που έκαναν τη σχετική δημοσίευση στο περιοδικό για θέματα ανθρώπινης συμπεριφοράς Nature Human Behaviour, μελέτησαν πάνω από 1.000 παιδιά προσχολικής ηλικίας, έως ότου γίνουν 38 ετών.

Η μελέτη, σύμφωνα με το BBC, το New Scientist και την Telegraph, κατέληξε στο συμπέρασμα ότι είναι δυνατό να προβλεφθεί ποιο παιδί θα ζήσει μια γενικά απροβλημάτιστη ζωή και ποιο θα έχει διάφορα προβλήματα, τα οποία θα επιβαρύνουν το ίδιο και την κοινωνία.

Τα τρίχρονα παιδιά έκαναν ένα 45λεπτο τεστ που αξιολόγησε τη νοημοσύνη τους, τις γλωσσικές και κινητικές ικανότητές τους, τα επίπεδα αντοχής τους, ανησυχίας, αυτοελέγχου, παρορμητικότητας κ.α.

Παράλληλα, αξιολογήθηκαν το κοινωνικο-οικονομικό υπόβαθρο της οικογένειάς τους και τυχόν εμπειρίες πρόωρης κακοποίησης.

Μετά από 35 χρόνια, διαπιστώθηκε ότι περίπου το ένα πέμπτο (22%) αυτών των παιδιών, που είχαν το χαμηλότερο «σκορ» στα τεστ και ήσαν πια ενήλικοι, ευθύνονταν για τα τέσσερα πέμπτα (81%) των παραβιάσεων του νόμου για διάφορα αδικήματα, για πάνω από τα τρία τέταρτα (78%) των συνταγογραφούμενων φαρμάκων, για τα δύο τρίτα (66%) των κοινωνικών επιδομάτων και για πάνω από το ήμισυ των διανυκτερεύσεων σε νοσοκομεία.

Οι ερευνητές υποστηρίζουν ότι αν κάποτε όλα τα παιδιά περνάνε από τέτοια τεστ, θα είναι δυνατό να εντοπίζονται εκείνα που έχουν αυξημένες πιθανότητες είτε να «ξεστρατίσουν», είτε να έχουν άσχημη ψυχική και σωματική υγεία.

Με έγκαιρες παρεμβάσεις, θα είναι εφικτό να εμποδιστούν από το να «γλιστρήσουν» σε μια ζωή που θα αποτελέσει βάρος για τους ίδιους και για το κράτος, άρα για το κοινωνικό σύνολο των φορολογουμένων.

«Περίπου το 20% του πληθυσμού χρησιμοποιεί τη μερίδα του λέοντος μιας ευρείας γκάμας δημοσίων υπηρεσιών. Οι ίδιοι άνθρωποι απασχολούν το εθνικό σύστημα υγείας, τα δικαστήρια, τους ασφαλιστικούς οργανισμούς κ.α. Αλλά δεν πρέπει να πούμε ότι πρόκειται για προβληματικούς που εκμεταλλεύονται τον φορολογούμενο και τα δημόσια ταμεία. Πήγαμε πιο πίσω στην παιδική ηλικία τους και βρήκαμε ότι αυτό το 20% αρχίζει τη ζωή του με ήπια προβλήματα. Τελικά, βλέποντάς το από άποψη υγείας, αποκτάς ένα αίσθημα συμπόνιας γι' αυτούς τους ανθρώπους, αντί να τους ρίχνεις το φταίξιμο», δήλωσε η Μόφιτ.

Κατά κάποιο τρόπο, η νέα μελέτη επιβεβαιώνει τη λεγόμενη «αρχή του Παρέτο» από το τέλος του 19ου αιώνα, γνωστή και ως «ο κανόνας του 80-20», σύμφωνα με τον οποίο περίπου το 80% των συνεπειών προέρχονται από περίπου το 20% των αιτιών, μια αρχή που φαίνεται να ισχύει σε διάφορα πεδία (πληροφορική, βιολογία, φυσική, οικονομία κ.α.).

Υποτίθεται ότι κάτι ανάλογο συμβαίνει όσον αφορά την κατανομή των κοινωνικών βαρών, δηλαδή οι κρατικές δαπάνες για τα κοινωνικά προβλήματα κατευθύνονται σε μια μειονότητα του πληθυσμού.

Όμως η διαπίστωση ότι τα παιδιά φτωχών οικογενειών θα κυλήσουν πιο εύκολα σε μια ζωή με άσχημη υγεία, ανθυγιεινές συμπεριφορές και άλλα προβλήματα και ότι συνεπώς η κοινωνία πρέπει να επενδύσει περισσότερους πόρους γι' αυτούς τους ανθρώπους, είναι κάτι μάλλον αυτονόητο.

Το ερώτημα είναι αν είναι σωστός ο τρόπος σκέψης της νέας μελέτης και κατά πόσο θα μπορούσε να οδηγήσει σε κοινωνικές και άλλες διακρίσεις σε βάρος συγκεκριμένων ανθρώπων που θεωρούνται βάρος για την κοινωνία.

Οι ερευνητές αντιτείνουν ότι το ακριβώς αντίθετο θα συμβεί, δηλαδή η καταπολέμηση του στιγματισμού και των παγιωμένων προκαταλήψεων, εάν η κοινωνία αποκτήσει μεγαλύτερη κατανόηση ότι το πρόβλημα ξεκίνησε από την παιδική ηλικία.

Οπότε θα φροντίσει να δώσει έγκαιρα περισσότερες ευκαιρίες και υποστήριξη σε αυτά τα παιδιά, ώστε να αλλάξει η μελλοντική τροχιά της ζωής τους.

Επισημαίνουν επίσης ότι τα τεστ «πιάνουν» όχι μόνο τα φτωχά παιδιά, αλλά και εκείνα της μεσαίας τάξης που αργότερα θα έχουν δύσκολη ζωή.

Από την άλλη, σύμφωνα με τη Μόφιτ, η νέα μελέτη δείχνει ότι είναι δυνατό κανείς να εντοπίσει πρόωρα όσους (περίπου το ένα τρίτο του συνόλου) δεν πρόκειται σχεδόν ποτέ να επιβαρύνουν τις δημόσιες υπηρεσίες με προβλήματα συμπεριφοράς ή υγείας και οι οποίοι απλώς θα πληρώνουν τους φόρους τους για να υπάρχουν αυτές οι υπηρεσίες.

Πηγή: tvxs.gr